

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRA POSTÁN KÜLDVE EGY ÉVRE 4 KORONA.

II. évfolyam 28. szám.

Ára 4 fillér.

1914. július hó 12.

Százezer patkány 2400 korona.

Óriási meglepetést keltett Peltz mesternek, a patkányirtás nagymesterének a statisztikája, mellyel megállapította, hogy Makón 100.000 patkány él!

Ha ez igaz, akkor a többségi elmélet szerint át kell adni a város vezetését és a város hegemoniáját a patkányoknak; mert így kívánja ezt a többségi érdek, mely azután uralomra jutva, az emberek kiirtását veszi föl programjába.

Ezért természetesen nem kívánható, hogy lemondjunk a hegemoniánkról és átadjuk az uralmat a patkányoknak, mert ha kevesebben vagyunk is, kedves az életünk s igaza van Benedek atyának, mikor ki akarja őket irtani.

Ha Peltz mester olyan kiváló patkányirtó, mint statisztikus, akkor rá lehet bízni a dolgot, mert a patkányok összeszámlálását gyorsan elvégezte.

Mikor emberi népszámlálás volt, az összes tanítók hetekig járták a várost, míg végre eljutottak vagy 36 ezerig s rámondták, hogy annyian vagyunk. Peltz mester pedig egy-kettőre megállapította, hogy 100.000 a patkány, se több, se kevesebb, aki nem hiszi, számolja utána.

És mind a 100.000 patkányt Peltz mester egy maga ki akarja végezni. A nagy, tömeges kivégzésért kér összesen 2400 koronát, tucatonként 28 fillért, s hivatkozik arra, hogy Bali Mihály mester sokkal drágábban végzi az emberirtást.

A városi tanács sokalja az összeget, és inkább a fenére bizza a patkányokat, hogy az végezzen vele, mintsem hogy 2400 koronát kihajigáljon a patkány halálra. Majd inkább kitalálnak valamit, bizottságot szerveznek, majd eltalálják a módját, hogy hogy veszítsék el a patkányokat is, meg a pénzt is.

KOSÁR-NAPTÁRAK 1915. ÉVRE GYÁRI ÁRBAN

Tisztelettel értesitem Makó város és vidéke t. kereskedőit, hogy az ujévkor ajándéku szolgáló **fali (kosaras) naptárakból** nagy **cégnyomással** ellátva igen jutányos árbán szállítom. — A többféle igen csinos raktárt rendeztem a be és azokat színes kivitelű minták már megtekinthetők főtéri papirkereskedésben. A naptárak teljesen felszerelve december hónap második felében kerülnek szállításra. **KOVÁCS ANTAL MAKÓ :: FÓTÉR.** Szíves megrendelést kérve, vagyok teljes tisztelettel:

Köztársaság a fogházban.

Ezek megoldották a nyaralás problémáját.

Széjjel zavarták őket, mielőtt jólaktak volna, mielőtt a pörköltet elfogyaszthatták volna és Bóna kapitány akkor látogatott el Köztársasági Jánosunk

lakására, amikor senki se hívta és mielőtt még egy valamire való szép beszéd elmondhatott volna. Pedig voltak ott jeles szónokok szép számban, s nem nyílt alkalom arra, hogy tüzes beszédekben fejezzék ki érzelmeiket, mert azután már csak annyit volt alkalmuk mondani, amennyit a törvény nevében kérdeztek, s amennyi a nacionálé megállapításához szükséges: neve, foglalkozása, illetőségi helye, stb.

Miután egyiket—másikat, épen a

jelesebbek közül beinternálták a rendőrségre, ahol „szives vendégszeretettel” részesítették őket, mint azt a rendőrbiztosok, ha kell — eskü alatt megvalják — meg indult a kihágási eljárás. És elitelték őket, sulyosan.

Annyi baj legyen, — mondták az eszméért halni készek, — de legalább igazságtalan az ítélet, s ez a fő, mert az igazságtalan ítélet egy babérág a koszorúhoz, a martir koszorúhoz, melyre csak büszke lehet, akinek van meggyőződése.

És szerencsájök volt, mert az „igazságtalan” ítélet felsőbb és még felsőbb helyen is megerősítést nyert. Pedig a világ legszebb fellebbezései, bennük a legmeggyőzőbb érvek döntögették az ítéletet.

Hiába, mert nem volt belátás, hál' Istennek, mert most már biztos a mártírium. 15 nap nem a világ, ennyit el lehet szenvedni a köztársaságért, mondotta Bittó mester és társai és kivárva a holt szezont, mikor a kalapnak is, a peres ügyeknek is nem nagy a kelen-dősége és bevonultak a makói járásbi-róság fogházába.

És a fogház meszelt cellájában koronát taposó János, a nagylakiak büszkeségével, meg Bittó mesterrel töltik az időt. Állítólag új törvényeket tanulnak, de lehet az is, hogy a bibliát forgatják, a 32 levelet, s közben megállapítják, hogy a nyaralás kérdését egész jól megoldották az idén.

Nagy hőségben.

A zsumolt társaskocsiba beszáll egy kövér hölgy. Egy ur udvariasan átengedi helyét.

— Uram, — szolt a hölgy — csak nem képzeli, hogy én leülök a maga meleg helyére.

— Asszonyom, — felelt az ur — csak nem kívánja, hogy az ön kedvéért jégzacskót hordjak a nadrágomban.

THÉMAK,

amelyekről mindenkinek jogában áll írni.

Nagy riadalom az „Otthon“ kávéházban. A csendes kávéházi me-rengő épületes látványnak volt szemtanuja annak a napnak éjjelén, amely nap délelőttjén egy új tündér érkezett a hagymától meglehetősen illatos városunkba. A tündér, mint a hivatalos for-schrift előírja, este fél 8 órakor belejött a kávéházba, hogy a trónján ülve, megkereshesse az utazás költségeit.

Este 9 óra. A kávéház teljesen üres, négy-ötven lézengenek mindössze.

Éjjel fél 10 óra. Nagy elegán-ciával belejt a faszakma ifju képviselője, akit Isten őrizzen megsérteni, mert az a szerencsétlen a büntetőtörvénykönyv 194-ik paragrafusába ütköző „König“ sértést követné el. Elég az hozzá, megállott a trón előtt és annak rendje és módja szerint legkegyelmesebben leeresz-kedett a tündér kezeihez. (Lehet, hogy hajnalban mélyebbre is kegyeskedett legkegyelmesebben leereszkedni.)

Éjjel háromnegyed 10 óra. A szimatra beszagult a téglaszakma „bojtár“ nevű képviselője is s illő tá-volságban — a felséges urtól — elhe-lyezkedett egy finom karosszékben.

Éjjel 10 óra. Na majd a pálinka-szakma nincs a kávéházban, ha új bőr van. Persze hogy ő csekélysege is meg-érkezett, kellő jogászi és bankficsuri kísérettel.

Mikor már így együtt volt az egész „kiléajlomchaszdan (hitközség), küldöttsé-gileg megjelentek a „trón“ számolya előtt és hajdandóknak mutatkoztak „hó-dolatukat“ *per kopolytyú* tiz, azaz 10 krón előre-leszurkolása mellett a király-nőnek — záróra után — belső látkö-rében — kifejezésre juttatni.

—ám —re.

DEJMEK VAGYOK.

Kéjem fépen, kéjem fépen,
Én méd fofé ittam kakajot,
Kéjem fépen, kéjem fépen,
Én méd fofe láttam tengejen hajót.

Kéjem fépen főpincéj uj,
Moftan hagyjon nekem békét,
Moftan én dejmek vagyok újra
Éf mintha medvetukjot ennék,
Fopogtatom, fivogatom a fivajom
[végét.

Dejmek vagyok, dejmek vagyok,
Ninf boldogabb mint én,
Dejmekvejszet ijni máma
Pompáf üvlet fintén.

—nyi.

Kávéházi kritika.

— Ugy látszik ez a pincér nagyon rosszhumoru ember.

— Miért volna az?

— Mert állandóan sületlen dol-gokkal hozakodik elő.

HALPAPRIKÁSI!

Az ujonnan átalakitott **Város-
ligeti mulatóban** kellemes
szórakozást nyújt **vasárnap**

ÉRDEKY JÓZSEF

vendéglős, miután fényes tüzi-játék, lég g ö m b feleresztés és egyéb mulatságos dolgok szem-lélésében részesíti az üdülni vágyó közönséget. Jó tamburazenéről és tisztán kezelt italról gondoskodva

Vasárnap délután és este!

Végre egyedül.

A félnapos férj. — A félnapos asszony.

(A férj karonfogva vezeti feleségét — a szinre, mely egyszerűbb hotel-szoba. Utánuk két bőrönddel, kalapdobozzal egy szolgáló jön, lerakja a holmikat és már el is megy. A szobában villany ég: este van.)

A férj (látható közönnyel magához vonta a nőt): Végre egyedül!

A feleség (mosolyogva kibontakozik a férfi karjai közül és lerakja kalapját, lehuzza keztyűit): Valóban örülök, hogy vége a ceremóniának... És ez a félnapos utazás is nagyon kellemetlen volt. És az a sok ember a vonaton...

A férj: No, de végre egyedül!

A feleség (leül): Szóval maga most már az én uram!

A férj (letérdel a nő elé és mindkét kezével megfogja a kezét): És maga az én kis feleségem... (térdeit folyton igazgatja, látszik, hogy a térdeplés nehezére esik.)

A feleség: Kis uram!

A férj: Kicsi feleségecském!

A feleség: Most már egyedül járjuk a világot, ugy-e kedves?

A férj: A világot? A világot csak hat hélig... Akkor lejár a szabadságom, aztán vége a világjárásnak, aztán vissza kell mennünk.

A feleség: Ugy-e édes, jó uracskám lesz maga nekem?

A férj (a térdeit igazgatja): Oh, hogyne! Én leszek a maga legjobb férje. Nem lesz magának több olyan férje, mint én. (Jobb kezével elengedi az asszony kezét és zsebkendőjét vesz elő és fujja az orrát.) Sőt még az emléket is szeretni fogom,

A feleség: Nem hagy el?

A férj: Soha! Még egy percre se... Csak minden héten egyszer...

Egyszer hetenként kimenőt kérek. Hangsúlyozom, kérek!

A feleség: Jó szívem. Egyszer egy héten kimehet!

(Szünet.)

A férj: Te szépség!

A feleség: Te édeske!

(Szünet.)

A férj (hirtelen felugrik és a háttérbe vonul. A nadrágzsebéből összegyűrt boritékot huz elő, izgatottan felbontja... Belekukucskál, majd idegesen pislog az asszony felé.)

A feleség (kiváncsian odatekint): No mi az, mi jutott eszébe?

A férj: A boritékot, amit a papa, a maga papája, a maga atyja adott, ide gyűrtem a zsebembe... Megfeledkeztem róla... És szinte megijedtem, hogy elveszett.

A feleség: Nos és meg van?

A férj: A boriték megvan, (nagyon idegesen) de csak, de csak tizenegy van benne, tizenöt helyett... Becsapott az atyja!

A feleség: Talán kettő összetapadt?

A férj (megnyugodva): Ja igen! Igaza van. Kettő összetapadt. (A pénzt beleteszi a tárcájába, föltekint a plafonra.) Bocsás meg papus! (Visszamegy az asszonyhoz és újra letérdel a lábai elé.)

(Szünet.)

A férj (unottan): Te drááága!

A feleség (unottan): Többet már nem tud?

(Szünet.)

A férj: Angyalkám, én hetenként egyszer megyek ki, egyszer tartok kimenőt... Én, én ma kimegyek... Aztán hatnapig megint el sem mozdulok maga mellől... Lemegyek a kávéházba... Csak ide a szálloda kávéházába.

A feleség: Meghajlok férjem akaratára előtt!

A férj (felkel, megcsókolja az asszonyt és veszi a kalapját. El.)

A feleség: Hála Istennek! Végre csakugyan egyedül. Jaj de unalmas így, folyton-folyvást együtt járni a világot...

MI CSÜNG A CSENDEN?

Mi csüng a csendben?

A csendben csüng egy ing.
Elöl ránc, hátul tánc,
Oldalt rongyos és toprongyos
S mégis ring az ing.

Mi csüng a csendben?

A csendben csüng egy ing.
Azért ing, hogy ringva rengjen,
E vers azért van, hogy csak csengjen
S kifizessék mind.

Mi csüng a csendben?

A csendben csüng egy ing.

—nyi.

Uszodai zavarok és a napfürdő.

Kissé hamarabb talákoztunk Izgága urral, mintsem szeretnénk volna. Izgága ur mióta nem fulladt bele a Marosba, azóta azt gondolja, hogy ő neki kivételes küldetése van Makó megreformálására s ebben a hitében ma délután mikor az uszodából kijöttünk, megint megszólított harsány baritonján.

— Ez egy uszoda? Ezt nevezik önök uszodának, ezt az öreg szivaroskatulyát? Hiszen a baleset-biztosító társaságok ezentúl új kérdőívet alapítanak, amely így fog hangzani: Jár-e ön a makói uszodába? Mert ha jár, akkor sokkal nagyobb a baleset valószínűségi percentje, mint ha nem jár. Már

csak az öreg novellákban szerepelnek olyan öreg padlók, amelyek patakok fölött vezetnek el, mint amilyen padlókon kell az embernek ebben az uszodában a tagjai épségét veszélyeztetni.

— No, no, mondtuk, ne tüzeljen Izgága ur. Ön ez alkalommal, mint az ügyvédek mondanák, ténybeli tévedésnek esett áldozatul. Először is: az uszoda padlói nem öregek, hanem újak, másodszor pedig az uszoda felelősségében nincsenek is padlók, hanem bokáig érő víz.

— Hiszen épen ez a baj, heveskedett Izgága ur. Egy-két héttel ezelőtt erőteljes izgatással sikerült elérnem, hogy az uszodában megkezdtek a padlók letételét. Mikor aztán elhallgattam, akkor szépen abba hagyták. Miért hagyták abba? Mért nem padlóztatják ki az egész uszodát, hogy az ember száraz lábbal juthasson a kabinokig és ne kelljen kézbentartott cipőkkel begázolni a kabinba, aminek az a következménye, hogy fürdővendégek nem győzik szárítani a vízbe-pottyant nadrágjaikat. Hát utóvégre mi ez kérem, uszoda, vagy nadrág-száritó?

— Nézze, Izgága ur, mondtuk csöndesítő hangon, minek izgatja magát? Hát ha ilyen kriminálisnak találja azokat az uszodai viszonyokat, muszáj kegyednek pont a Marosban fürdeni?

— Látja, erre nem is gondoltam. Csak tudja, azt hittem, hogy ha az ember már Makón van, hát talán fürödhetne a Marosban is. De igazán igaza van. Nem okvetlen muszáj. Igaz, az ember elmehet a Balatonhoz is, vagy Abbáziába...

— No végre, csakhogy már nem izgatja magát. És utóvégre mindent igazán nem lehet kivánni Makótól sem. Ha az uszoda nem is megfelelő és nem elégséges, de viszont mellette van a Maros iszapos partja, ott vehet napfürdőt . . .

Izgága urat erre a szavunkra újra előntötte a pulykavörösség.

*

— Csak arról a napfürdőről ne beszéljen kérem. Az előbb engedtem magam lecsillapítani, mert a fene bánja, csakugyan nem muszáj épen Makón fürdeni, hanem a napfürdőt senki ne emlegesse nekem, mert akkor megint mérges leszek. És nem csoda, mert ez még az ősz galambkedélyű Épekövi bácsit is kihozta sodrából. Rovást írt róla.

— Nem értjük az újabb izgalmat, vetettük közbe.

— Nem? Hát nem látták a Marospart alatt elhuzódó büzlő pocsolyát? Ez egy napfürdő? Ez egy bacillusfürdő, amelyet már régen hatóságilag kellett volna fertőtleníteni és okvetlen bezáratni. És ott hentereg körülötte naphosszat a megbetegedésre ítélt fiatalság. Hát mondja kérem, a marosi fürdő exterritoriális terület közegészségügy szempontjából, hogy ezt a napfürdőt senki sem veszi észre?

— Makó gyógyfürdő, feleltük, már őseink is gyógyfürdőnek használták, tehát az egészségügy őrei valószínűleg úgy gondolkoznak, hogy Makónak kötelessége bacillusmentesnek lenni. Máskülönből miért volna gyógyfürdő?

Okfejtésünk ismét látható zárba eltette Izgága urat, aki mély gondolatokba merült a mondottakon.

— És különben is, folytattuk, mert mindinkább izgatott a feladat, hogy megnyerjük őt Makó rajongójának, különben ismét csak azt kérdezzük öntől, Izgága ur, kedves Izgága ur, nézze a Nap, az a jószagos nap mindenhol és mindenkire egyformán süt, annak a sugaraiban mindenütt egyformán fürödhet, hát könyörgünk Izgága ur, muszáj kegyednek épenséggel Makón, a Maros partján venni azt a napfürdőt?

— Hát igaz, igaz, csak úgy gondoltam, hogyha már az ember Makón nyaral, mégis közelebb, ha itt helyben vesz napfürdőt. . . De lehet, hogy igaza van. Csak azt nem értem, hogy beszélhet valaki ilyen nyugodtan erről a napfürdőről.

— Nem érti, Izgága ur. Pedig egyszerű. Az ember nem vesz napfürdőt és m'ndjárt nincs, amin bosszankodják. **ÓN.**

Vidám krónika.

MOST MÁR GYANUS . . . Egy makói ifju kereskedő nősülni akar és meg is kérdezi az esti korzón egyik ismerőse:

— Hogy áll a házassággal Samu ur? Elveszi a Wüccinger kisasszonyt?

— Azt tudja, hogy megkértem, ugy-e? Nos, a papa információt kért rólam egy alapos tudakozódó irodától és ki hinné, mégis hozzám akarja adni a leányát. Most már a dolog nagyon gyanus nekem. Most már én kérek információt a papáról.

*

EZ IS VICC. Egy bankigazgató beszélte: — Barátom, olyan szük iáóket élünk, hogy ma délelőtt bejött az irodámba egy csiga és arra kért, hogy adjak jelzalogkölsönt a házára . . .

*

PLÁTÓI SZERELEM. — Anyuskám, ebben a regényben előfordul egy kifejezés, amit nem értek. Mi az a plátói szerelem?

— Hát gyermekem, a plátói szerelem azt jelenti: egy fiatalember szerelmes egy leányba és nagyon szeretné megcsókolni, de nem lehet, mert a leálynak nincs elég hozománya.

*

SZÓRAKOZOTT FÉRJ GYÖNGÉD FELESÉGE. A Ligetben hallottuk ezt a párbeszédet:

— Mondja csak szomszédasszony, mivel tudja maga egész nap otthon tartani a férjét?

— Óh, semmi sem könnyebb. Egyszerűen csomót kötök a zsebkendőjére, mikor nem veszi észre, azután ő leül és gondolkodik estig, hogy mit felejtett már megint el.

*

VIZSGÁN. Tanítónő (a csillagokat magyarázza): És ez itt a mars.

Margitka: Óh, óh, én ezt a csillagot sokkal fessebbnek képzeltem.

*

FURCSA PER. Biró: Mindkét panaszos jelen van? Schwartz ur is, meg Kohn ur is? Igen? Tehát jól van. A tényállás, hogy Schwartz Kohnt számárnak nevezte. Kohn pedig azt állította, hogy Schwartz egy címeres ökör. Így van ez kérem?

— Hogyne, biró ur! Így van!

— Hát akkor mit akarnak tulajdonképen az urak???

*

A VICINÁLISON. Mit gondol, vonatvezető ur, idejében fogunk beérkezni?

— Ó, most az egyszer biztosan, mert hátulról fúj a szél.

Mi lenne...?

Egy kiránduló társasággal elindul a hajó Abbáziából. A fedélzeten nyaraló szép asszonyok csoportja nézi a tenger végtelen panorámáját.

Mindenkinek van valami megjegyzése, csupa elragadtatás, csupa költői kinyilatkoztatás a tengerről. Mig végre megszólal egy fiatal asszony is, aki a háztartás gondjait még a tengerre is magával vitte.

— Szörnyűség, hogy mi jutott eszembe.

A fiatalasszonyt, aki gondterhes arccal néz a víz tükrére, riadt kíváncsisággal faggatja a társasága.

— Mi bajod? Mire gondolsz?

A fiatalasszony a messze távolba tekint és felsóhajt.

— Mi lenne, ha a tenger tükre parkett volna és csak egy szobalányom lenne, aki vikszeli.

A jó barátok.

Két ember beszélget egymással.

Pista: Mit ácsorogsz itt, Pepi?

Pepi: A feleségemet várom; fent van X. urnál.

Pista: Te Pepi, barátom vagy?

Pepi: Persze!

Pista: Hát mondok neked valamit, barátom. A te feleséged rutul becsap bennünket.

A kedélyes londoner.

Vigéc (egy vidéki szállóban a londonerhez): Hallja maga londoner, ezze a mocskos vízzel gurgulázzam a torkomat és pucoljam a fogamat?

Londoner: Hát hiszen ugyis kiköpi megint!